

Περί του συνεδρίου του Π.Σ.Ε. για την ιεραποστολή (Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 23 Ιανουαρίου, 2006

Από 9ης έως 16ης Μαΐου 2005 συγκαλείται στην Αθήνα το Συνέδριο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών (Π.Σ.Ε.) με αντικείμενο «τήν ιεραποστολή και τον ευαγγελισμό στον κόσμο». Από την μελέτη του προγράμματος και των σκοπών του Συνεδρίου, όπως έχουν δημοσιευθή στην ιστοσελίδα του Π.Σ.Ε., προκύπτει για μία ακόμη φορά το πρόβλημα της συμμετοχής των Ορθοδόξων σε ένα διεθνή Οργανισμό που κυριαρχεί η προτεσταντική θεολογία και νοοτροπία.

Οι Ορθόδοξοι, που ως μειοψηφία συμμετέχουν στα εκτελεστικά σώματα και στα συνέδρια του Π.Σ.Ε., δεν μπορούν να επηρεάσουν αποτελεσματικά την γραμμή και τις αποφάσεις του ούτε να δώσουν ουσιαστική Ορθόδοξη μαρτυρία, εφ' όσον μετά την Γενική Συνέλευση του Νέου Δελχί (1961) δεν τους επιτρέπεται πλέον να καταθέτουν ιδιαίτερα δήλωσι ως εκπρόσωποι της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Στα Συνέδρια του Faith and Order στην Λωζάννη (1927) και στο Εδιμβούργο (1937), καθώς και στις πρώτες Γενικές Συνελεύσεις του Π.Σ.Ε. στο Έβανστον (1954) και στο Νέο Δελχί (1961), οι Ορθόδοξοι κατέθεταν ιδιαίτερα δήλωσι. Οι Ορθόδοξες Τοπικές Εκκλησίες συμμετέχουν πλέον ως παραφυάδες (denominations) του Χριστιανισμού.

Είναι γνωστές οι έντονες διαμαρτυρίες των Ορθοδόξων Εκκλησιών που κατεγράφησαν στο ανακοινωθέν της Διορθοδόξου Συναντήσεως της Θεσσαλονίκης (Μάϊος 1998). Για τον λόγο αυτό, το Συνέδριο για την «ιεραποστολή και τον ευαγγελισμό στον κόσμο», που συγκαλείται στην Αθήνα, δεν είναι δυνατόν να μη εκφράζει το πνεύμα του Προτεσταντισμού και να μη καταλήξει και πάλι να σύρει τους Ορθοδόξους πίσω από το προτεσταντικό άρμα, όπως έγινε με την υπό του Π.Σ.Ε. προώθησι του Διαλόγου Ορθοδόξων και Αντιχαλκηδονίων και τον χαρακτηρισμό των Μονοφυσιτών ως Ορθοδόξων.

Υπάρχουν ίσως λόγοι πολιτικής και σκοπιμότητας που κάνουν πολλές Ορθόδοξες Εκκλησίες να συμμετέχουν στο Π.Σ.Ε., άσχετα αν δεν έχουν την δυνατότητα να εκφραστούν και να εισακουσθούν. Επιτρέπεται όμως η θεολογία και η πίστις της Εκκλησίας να υποτάσσονται σε σκοπιμότητες;

Θα σχολιάσουμε κατωτέρω μερικά μόνον σημεία που αφορούν το Συνέδριο των Αθηνών, στα οποία η αντίθεσις της προτεσταντικής θεολογίας προς την Ορθόδοξο

Πίστι μας είναι εμφανής. Καί αυτό γιατί πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το Π.Σ.Ε. προσπαθεί να φορέση στην Ορθόδοξο Εκκλησία ένα ρούχο που δεν της ταιριάζει, δεν της κάνει και δεν την εκφράζει.

* * *

1. Η ικετευτική κραυγή «Ελθέ Ἅγιον Πνεύμα, ίασαι και συμφιλίωσε», ως κεντρικό θέμα του Συνεδρίου, αποκαλύπτει ένα απολύτως προτεσταντικό «εκκλησιολογικό» προβληματισμό, που δεν αγγίζει το Ορθόδοξο πλήρωμα. Φανερώνει την προσδοκία των Προτεσταντών για εξωτερική ενότητα παρά την διαφορετικότητα στην πίστι και το ήθος. Η Ορθόδοξος Εκκλησία έχει την αυτοσυνειδησία ότι είναι η Μία Αγία. Τό ήθος της είναι πάντοτε και αναλλοιώτως το ευαγγελικό ήθος. Οι αμαρτίες των μελών της δεν προσβάλλουν ούτε την μοναδικότητά της ούτε την αγιότητά της, επειδή αυτές οι ιδιότητες απορρέουν από την μοναδικότητα και την αγιότητα της αιωνίας Κεφαλής της. Η δογματική πολυδιάσπασις, που συντηρείται στο πλαίσιο του Π.Σ.Ε. και αποτελεί κεντρικό άξονα για την ύπαρξί του, είναι η καλλίτερα απόδειξις ότι η επιζητούμενη ίασις και συμφιλίωσις δεν πρόκειται να είναι ούτε εν Χριστώ ούτε διά Πνεύματος Αγίου. Ο λόγος του Αποστόλου: «εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα» (Εφ. δ´ 5) συνιστά θεμελιώδη όρο της Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας, στον οποίο δεν ανταποκρίνεται η προτεσταντική προσδοκία.

2. Από την διερεύνησι του προγράμματος εργασιών του Συνεδρίου της Αθήνας προκύπτει ότι και πάλιν η προτεσταντική μεθοδολογία θα φιμώση την φωνή των Ορθοδόξων Θεολόγων, οι οποίοι ενδέχεται να συμμετάσχουν με τις καλλίτερες των προθέσεων. Ὅπως δυστυχώς επεβλήθη να γίνεται στις συνελεύσεις του Π.Σ.Ε. από το 1961 και εντεύθεν, οι Ορθόδοξοι Αντιπρόσωποι συμμετέχουν ως μονάδες σκορπισμένες μέσα στο πλήθος των εκατοντάδων Προτεσταντών συναδέλφων τους. Αυτό το καθεστώς συμμετοχής δεν επιτρέπει στους Ορθοδόξους να εκφράζονται ως εκπρόσωποι της Μιάς Ορθοδόξου Καθολικής και αδιαιρέτου Εκκλησίας, ούτε στην φωνή τους να επηρεάζη σημαντικά τις αποφάσεις των κεντρικών οργάνων του Π.Σ.Ε. και να ακούγεται ως η φωνή της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Αντιθέτως οι Ορθόδοξοι Θεολόγοι, που συμμετείχαν στα συνέδρια του Faith and Order και του Π.Σ.Ε. μέχρι το 1961 στο Νέο Δελχί, εξέφραζαν με παρρησία και σαφήνεια την διαφωνία τους για την έννοια της ενώσεως των χριστιανικών «εκκλησιών» καταθέτοντες ιδιαίτερα δήλωσι ως εκπρόσωποι της Μιάς Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού. Διετύπωναν επίσης ευθαρσώς και τις Ορθόδοξες απόψεις για τα συζητούμενα θέματα και για τις μεθόδους, με τις οποίες αυτά επελύοντο. Παραθέτουμε μερικά αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα:

Στην Λωζάννη το 1927 κατέθεσαν μεταξύ άλλων την άρνησί τους να υπογράψουν τις κοινές αποφάσεις του Συνεδρίου: «ουχί άνευ λύπης παρετηρήσαμεν, ότι αι θεθείσαι βάσεις προς διατύπωσιν κοινών προτάσεων και επισηήφισιν αυτών υπό του Συνεδρίου αποκλίνουσιν εν πολλοίς των αρχών της Ορθοδόξου Εκκλησίας, την οποίαν αντιπροσωπεύομεν. Εντεύθεν και θεωρούμεν έργον συνειδήσεως, όπως απόσχωμεν της επισηήφισεως των γενομένων εκθέσεων». Καί κατωτέρω: «εν τοίς ζητήμασι

πίστεως και θρησκευτικής συνειδήσεως, κατά την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, ουδείς χωρεί συμβιβασμός, ουδέ είναι δυνατόν να υποκρύπτονται υπό τας αυτάς λέξεις δύο νοήματα και δύο διάφοροι αντιλήψεις και εξηγήσεις των κοινή παραδεκτών γενομένων προτάσεων. Ουδέ δύναται ποτε ορθόδοξος να ελπίση ότι ένωσις στηριζομένη επί διφορούμενων προτάσεων είναι παραμόνιμος».

Στο Εδιμβούργο το 1937 ετόνισαν την αντίθεσί τους στην σύνταξι θεολογικών κειμένων με διφορούμενη ορολογία: «Ημείς οι ορθόδοξοι αντιπρόσωποι τονίζομεν την αναγκαιότητα της ακριβείας και του συγκεκριμένου εν τή διατυπώσει της πίστεως, [...] Αντιτιθέμεθα εις αορίστους και αφηρημένους όρους, οίτινες χρησιμοποιούνται, όπως ταυτίσωσι προς αλλήλας πραγματικώς διαφόρους αντιλήψεις και διδασκαλίας».

Στο Έβανστον το 1954 διεκήρυξαν: «Εν συμπεράσματι, οφείλομεν να διαδηλώσωμεν την βαθείαν πεποίθησιν ημών, ότι μόνον η αγία Ορθόδοξος Εκκλησία διεφύλαξε την άπαξ παραδοθείσαν τοίς αγίοις πίστιν εν πάση τή πληρότητι και καθαρότητι αυτής». Καί εν τέλει στο Νέο Δελχί το 1961, πάλιν ως αντιπρόσωποι της Ορθοδόξου Εκκλησίας, θέτουν με σαφήνεια την οριοθετική γραμμή μεταξύ προτεσταντικής και της Ορθοδόξου αντιλήψεως περί χριστιανικής ενότητος: «Τό οικουμενικόν πρόβλημα, κατά την συνήθη αυτοκατανόησιν της Οικουμενικής Κινήσεως, είναι πρωτίστως πρόβλημα του προτεσταντικού κόσμου. Τό κύριον πρόβλημα εν τή συναρτήσει ταύτη είναι το της κατατετημένης ομολογιακής μορφής του Χριστιανισμού (Denominationalismus). Συνεπεία τούτου, το πρόβλημα της χριστιανικής ενότητος ή της χριστιανικής επανενώσεως εξετάζεται συνήθως ως ζήτημα πανομολογιακής τινος συμφωνίας ή αποκαταστάσεως. Εν τώ προτεσταντικώ κόσμω της αδεσμεύτου ανταλλαγής γνώμων μία τοιαύτη τοποθέτησις είναι τελείως φυσική. Διά τους Ορθοδόξους όμως το θεμελιώδες οικουμενικόν πρόβλημα είναι το του Σχίσματος. Οι Ορθόδοξοι δεν δύνανται να δεχθώσι την ιδέαν μίας ομοτιμίας (εξισώσεως) των χριστιανικών ομολογιακών ομάδων (Denominationen), ούτε επίσης να φαντασθώσι την χριστιανικήν επανένωσιν ως, ούτε ολίγον ούτε πολύ, πανομολογιακήν συγκόλλησιν (παράθεσιν, adjastment). Η ενότης έχει διασπασθή και δέον όπως κερδιθή εκ νέου. Διότι η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν είναι μία ομολογία, μία εκ των πολλών, μία μεταξύ των πολλών. Διά τους Ορθοδόξους η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι η (καθαυτό) Εκκλησία»¹,.

3. Από τους στόχους (objectives) που έχει θέσει η επιτροπή για την «Ιεραποστολή και τον Ευαγγελισμό στον κόσμο» γίνεται αντιληπτό ότι η «ιεραποστολή» συνίσταται στην προσπάθεια συμμορφώσεως των συνέδρων στο προτεσταντικό ήθος που έχει προσδιορισθή εκ των προτέρων και θα καλλιεργηθή από τα συμβουλευτικά κλιμάκια στις ομάδες εργασίας. Επιδιώξεις της επιτροπής είναι να αποφοιτήσουν μετά από 10ήμερο συστηματικό «ευαγγελισμό» οι παράγοντες («ιεραπόστολοι») που θα εργασθούν για να καλλιεργήσουν στον χριστιανικό κόσμο την ιδέα της «ενότητος εν τή ποικιλία» [τών δογμάτων και των ηθών], να προωθήσουν μία «ολιστική ιεραποστολή».

Οι Ορθόδοξοι δεν μπορούν να ανεχθούν μία τέτοιου είδους ιεραποστολή μέσα στον

χώρο της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Αφ ενός γιατί ήδη αποτελεί πρόβλημα η δράσις αιρετικών ομάδων και κυρίως των πεντηκοστιανών, και αφ ετέρου γιατί η ιεραποστολή έχει εντελώς άλλο περιεχόμενο και σκοπό κατά την Ορθόδοξο Θεολογία.

Μεταξύ των «ιεραποστολικών» στόχων του Συνεδρίου είναι η «μεταμόρφωσις των προσώπων» μέσα από την διαδικασία της «ιάσεως και της συνδιαλλαγής». Για τους Προτεστάντες που αγνοούν τον μεταμορφωμένο εν Χριστώ άνθρωπο, τον άγιο της Ορθόδοξου Εκκλησίας, ο στόχος αυτός φαίνεται πολύ ελκυστικός, καθώς η οδύνη της διασπάσεως έχει δημιουργήσει το όραμα της συνδιαλλαγής και της καταξιώσεως του ανθρωπίνου προσώπου μέσα από την διαδικασία της συμφιλιώσεως των μέχρι τούδε αλληλο-υποβλεπομένων και αλληλο-εχθρευομένων.

Για τους Ορθόδοξους όμως ο στόχος του Συνεδρίου είναι παραπλανητικός, καθώς η αναζητούμενη μεταμόρφωσις των προσώπων δεν έχει ορθόδοξο προοπτική, δηλαδή την αγιότητα. Μεταμορφωμένος άνθρωπος είναι αυτός που μέσα στον χώρο της Ορθόδοξου Εκκλησίας και μέσω της αγιοπατερικής οδού της καθάρσεως, του φωτισμού και της θεώσεως φθάνει στην ένωσί του με τον Θεόν εν Χριστώ. Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι το θαβώριον όρος της ιδικής μας μεταμορφώσεως εν τώ Ακτίστω Φωτί του Προσώπου του Κυρίου. Αυτή είναι η ελπίδα των Ορθόδοξων και αυτήν προβάλλουν ως την ελπίδα του σύμπαντος κόσμου.

Η προτεσταντική αντίληψις, η οποία αρνείται αυτή την πραγματικότητα και προσβλέπει σε μία εσχατολογική μόνο πραγματοποίησί της, είχε επισύρει τον σχολιασμό των Ορθόδοξων Θεολόγων στο `Εβανστον διά των εξής λόγων: «Πιστεύομεν ακραδάντως, ότι είναι ανάγκη να τονισθή μετά της αυτής εμφάσεως και η ενεστώσα πραγματική παρουσία της Βασιλείας του Θεού εν τή Εκκλησία [...] Ουδέν παρέλιπεν ο Θεός το αναγκαιούν διά την ημετέραν σωτηρίαν και την άμεσον μεταμόρφωσιν της ανθρωπίνης υπάρξεως. Τοιουτοτρόπως η συμμετοχή ημών εν τή ανακαινισθείση ζωή της Βασιλείας του Θεού είναι παρούσα πραγματικότης και μέλλουσα ολοκλήρωσις». Ποία εποφείλεται να είναι η αντίδρασις των Ορθόδοξων σήμερα, οπότε ως «μεταμόρφωσις» του προσώπου φαίνεται να νοήται η συμμόρφωσις στον δογματικό πλουραλισμό και στην ηθική ανεκτικότητα;

4. `Οπως προκύπτει από το πρόγραμμα που έχει δημοσιευθή στην ιστοσελίδα του Π.Σ.Ε., η συμπροσευχή θα είναι καθημερινό φαινόμενο. Οι Ιεροί Κανόνες όμως ορίζουν «ότι ου δεί αιρετικούς ή σχισματικούς συνεύχεσθαι», «μή συγχωρείν τοίς αιρετικοίς εισιέναι εις τον οίκον του Θεού, επιμένοντας τή αιρέσει» και «εί τις ακοινωνήτω κάν εν οίκω συνεύξηται, ούτος αφοριζέσθω» (λγ´ και στ´ Λαοδικείας, ι´ αγ. Αποστόλων).

Υπάρχουν κληρικοί και λαϊκοί θεολόγοι, οι οποίοι φρονούν εσφαλμένως ότι οι Κανόνες αυτοί έχουν καιρικό χαρακτήρα και γι´ αυτό σήμερα δεν ισχύουν. Οι ιεροί αυτοί Κανόνες δεν είναι αθεολόγητα νομοτεχνικά κείμενα, αλλά εκφράζουν την Ορθόδοξο θεολογία και εκκλησιολογία. Η μυστηριακή κοινωνία και η «κοινωνία εν ταίς προσευχαίς» προϋποθέτουν την κοινή πίστι. Είναι ο καρπός της ενότητος εν τή πίστει και όχι η οδός για να φθάσουμε σε αυτήν. Ακόμη οι ιεροί Κανόνες ασφαλίζουν

τα όρια της Εκκλησίας, ώστε να μή συγχέεται με τις αιρέσεις και τις ετεροδιδασκαλίες.

Εκτός τούτου οι συμπροσευχές και μάλιστα οι κοινές λατρευτικές συνάξεις Ορθοδόξων και ετεροδόξων συντελούν στην περαιτέρω χαλάρωσι της δογματικής ευαισθησίας του Ορθοδόξου πληρώματος, το οποίο καθίσταται έτσι ευάλωτο στον συγκρητισμό και στον προσηλυτισμό από τους ετεροδόξους.

5. Στο Συνέδριο έχουν κληθή να συμμετάσχουν και Πεντηκοστιανοί, οι οποίοι προφανώς θα λαμβάνουν μέρος στις συμπροσευχές και θα οργανώνουν συνάξεις προσευχής κατά τα τυπικά τους.

Είναι δυνατόν να αγνοήσουμε ότι στις συνάξεις των Πεντηκοστιανών δεν ενεργεί το `Αγιον Πνεύμα αλλά το πονηρό πνεύμα και γι' αυτό ακολουθούν φαινόμενα που μόνο το ειρηνικό `Αγιο Πνεύμα δεν μπορεί να προκαλέση;

Είναι ακόμη δυνατόν να αγνοήσουμε ότι στην Χώρα μας οι Πεντηκοστιανοί έχουν παρασύρει πολλούς Ορθοδόξους, τους οποίους βαπτίζουν ωσάν να είναι αβάπτιστοι, για να λάβουν δήθεν το `Αγιο Πνεύμα; Καί ακόμη ότι ιδρύουν όχι μόνο πεντηκοστιανές ομάδες σε πόλεις και χωριά αλλά και ευκτηρίους οίκους, όπως έκαναν σε κωμοπόλεις που γειτνιάζουν στο `Αγιο Όρος; Είναι πολύ λυπηρό το φαινόμενο, πρώην Ορθόδοξοι πιστοί (ακόμη και ηλικιωμένα πρόσωπα) που μέχρι του προσηλυτισμού των ακολουθούσαν με απλότητα την Ορθόδοξο ευσέβεια, τώρα να έχουν γίνει φανατικοί αντορθόδοξοι και γενίτσαροι κατά της μητρός Εκκλησίας των. Αλλά και από τις χώρες που δραστηριοποιούνται Ορθόδοξοι Ιεραπόστολοι (όπως στο Κολουέζι του Κογκό) πληροφορούμεθα ότι οι Πεντηκοστιανοί «ιεραπόστολοι» προσπαθούν να αρπάξουν τους Ορθοδόξους πιστούς με τις γνωστές δημόσιες θεατρικές εμφανίσεις τους, που περιλαμβάνουν χορούς, τραγούδια και ψευδοθεραπίες ασθενών.

Για τα «χαρίσματα» των Πεντηκοστιανών και τις μεθόδους που τα αποκτούν γράφει ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος: «Οι εμπειρίες των πεντηκοστιανών δεν είναι καρποί του Αγίου Πνεύματος. Δημιουργούνται με ειδικές τεχνικές. [...] Η τεχνική που εφαρμόζει η ομάδα δημιουργεί περιβάλλον και καταστάσεις υποβολής. [...] Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργείται εσωτερικός πόθος για την επίτευξη τέτοιων καταστάσεων. Πρόκειται για ιδιαίτερη μέθοδο προσευχής σε ειδική εκστατική ατμόσφαιρα και σε κλίμα, στο οποίο ο ενθουσιασμός αφήνεται ελεύθερος. Η αναγκαιότητα αυτών των εμπειριών προκαλεί ατμόσφαιρα ψυχολογικής πίεσεως [...] `Ομως μ' αυτό τον τρόπο εξαφανίζονται τα σύνορα μεταξύ της δράσης του Αγίου Πνεύματος που δημιουργεί γνήσιες πνευματικές εμπειρίες σάν εκείνη του αποστόλου Παύλου (Α' Κορ. ιβ' 1-3) και υποκειμενικών ή και δαιμονικών καταστάσεων, που οδηγούν σε εμπειρίες»²,.

Στο Συνέδριο θα συμμετέχουν και άλλοι Προτεστάνται που ασκούν έντονο προσηλυτισμό στον ελλαδικό χώρο. Ο προτεσταντικός ραδιοσταθμός ακούγεται ευκρινώς σε όλη την Ελλάδα (ενώ οι Ορθόδοξοι σταθμοί δεν ακούγονται). Στην προτεσταντική Κλινική «`Αγιος Λουκάς» της Θεσσαλονίκης οι Ορθόδοξοι ασθενείς είναι υποχρεωμένοι να ακούνε καθημερινώς τα προτεσταντικά κηρύγματα. Είναι γνωστό ότι άφθονα χρήματα έρχονται από το εξωτερικό για την ενίσχυσι του

προσηλυτισμού των Ορθοδόξων. Πολύ φοβούμεθα ότι με τις συμπροσευχές και με την συνεργασία Ορθοδόξων και Προτεσταντών θα δοθή στο Ορθόδοξο πλήρωμα το μήνυμα ότι ο Προτεσταντισμός όχι μόνο γίνεται ανεκτός εν Ελλάδι αλλά και ευπρόσδεκτος ως χριστιανική διδασκαλία, από την οποία δεν μας χωρίζουν ουσιαστικές διαφορές.

6. Είναι γνωστό ότι ο δυτικός Χριστιανισμός και μάλιστα ο Προτεσταντισμός περνά βαθειά κρίσι πίστεως. Ο σημερινός Προτεσταντισμός δεν είναι πλέον αυτός των πρώτων μεταρρυθμιστών. Κατά τον λόγο του Προτεστάντου Ρά΄ Τααή, η Μεταρρύθμιση υπήρξε κέρδος και ζημία. Κέρδος, γιατί απέρριψε τις αντιευαγγελικές παπικές αξιώσεις· ζημία, γιατί μαζί με τον παπισμό απέρριψε και βασικά στοιχεία της αποστολικής πίστεως και παραδόσεως.

Δυστυχώς η πορεία του Προτεσταντισμού βαίνει έκτοτε όλο και περισσότερο σε αμφισβήτησι βασικών άρθρων της Χριστιανικής Πίστεως. Η θεωρία της «απομυθεύσεως» και «θεολογίες», όπως αυτή του «θανάτου του Θεού», βεβαιώνουν για την συνεχιζόμενη ραγδαία απομάκρυνση από τα θεμελιώδη χριστιανικά δόγματα. Τό εκκλησιαστικό κήρυγμα δεν μένει ανεπηρέαστο. Ακόμη και αρχιεπίσκοποι αμφισβητούν από άμβωνος την Ανάστασι του Χριστού ή την εκ Παρθένου γέννησί Του.

Αλλά και η έκπτωσις των ηθών είναι εμφανής. Διακηρυγμένοι ομοφυλόφιλοι γίνονται δεκτοί ως κληρικοί και μάλιστα επίσκοποι, αλλά και εκκλησιαστικοί κύκλοι εισηγούνται την καθιέρωσι ειδικής ακολουθίας για ευλογία συνοικήσεως (γάμου;) ομοφυλοφίλων. Στο επίσημο όργανο του Π.Σ.Ε. «Τό Εή'ηόοαήά Ρόάαόή» δημοσιεύεται σχετική ευχή, συνταχθείσα από επιτροπή της Σουηδικής Εκκλησίας, στην οποία μεταξύ άλλων λέγεται: «Θεέ, ... ερχόμαστε σε σένα με την χαρά μας στα ανθρώπινα πρόσωπα που μπορεί το ένα να αγαπά το άλλο και να μεταμορφώσουμε τον κόσμο εν τώ φωτί σου [...] Θεέ, εσύ μας δίνεις ζωή και την δύναμι να αγαπάμε. Βοήθησέ μας να ζούμε κοντά σου πάντοτε. Αμήν»3,. Ο επισκοπελιανός επίσκοπος J`o Sά`oώ εκφράζοντας την ίδια νοοτροπία γράφει για το ίδιο θέμα: «Καλούμαστε να παραμερίσουμε τον φόβο μας και να είμαστε ανοιχτοί σέ... εκείνους, οι οποίοι δεν συμφωνούν με τον στενό εκκλησιαστικό ορισμό της σεξουαλικής ηθικής... Εάν η Εκκλησία επιθυμεί να έχει κάποια αξιοπιστία ως ένας υπολογίσιμος θεσμός, αυτή πρέπει να βλέπει τα ζητήματα των αγάμων, των διεζευγμένων, των εγγάμων, των ομοφυλοφίλων και των λεσβιών από μία άποψη απομακρυσμένη από τα πατριαρχικά πρότυπα του παρελθόντος»4,.

Σοβαρότατο επίσης θέμα τίθεται για τους Ορθοδόξους μετά την απόφασι για χειροτονία γυναικών στους βαθμούς του πρεσβυτέρου και του επισκόπου υπό την επίδρασι του φεμινιστικού κινήματος. `Εσπευσαν δυστυχώς και ελάχιστοι Ορθόδοξοι θεολόγοι να δικαιολογήσουν την καινοτομία αυτή υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχουν ισχυροί θεολογικοί λόγοι που απαγορεύουν την χειροτονία γυναικών, ωσάν η παράδοσις των Αποστόλων και των Πατέρων και η πράξις της Εκκλησίας των δύο χιλιάδων ετών να μη αποτελή ισχυρό θεολογικό επιχείρημα κατά της χειροτονίας των γυναικών. Τό γεγονός ότι η Κυρία Θεοτόκος δεν εδέχθη χειροτονία

ούτε εζήτησε ποτέ να επιτελή αποστολικό και ιερατικό λειτούργημα δεν είναι ισχυρός θεολογικός λόγος;

Διερωτώμεθα, πώς μετά από όλες αυτές τις αντιευαγγελικές καινοτομίες και παρεκτροπές είναι δυνατόν Ορθόδοξοι ιεράρχαι και ιερείς να συμπροσεύχονται και να συνεργάζονται «επί ίσοις όροις» με τον εκπεσόντα προτεσταντικό κόσμο, σάν να μή συμβαίνει τίποτε; Καί τί είδους ιεραποστολή θα κάνουν όσοι βαρύνονται με τα παραπτώματα αυτά; Καί πώς το `Αγιο Πνεύμα θα έλθη να θεραπεύσει αυτούς που εμμένουν στις παρεκτροπές αυτές και μάλιστα τις υιοθετούν επισήμως ως εκκλησιαστικούς θεσμούς;

* * *

Τίς επιφυλάξεις των Ορθοδόξων σχετικά με την συμμετοχή της Ορθοδόξου Εκκλησίας σε ένα Οργανισμό που προϋποθέτει προτεσταντικές εκκλησιολογικές αρχές ασύμβατες προς την Ορθόδοξο Εκκλησιολογία, διετύπωσε το 1960 ως εξής ο αείμνηστος καθηγητής π. Ιωάννης Meyendorff, ο οποίος συμμετείχε ενεργά στην οικουμενική κίνηση:

«(Οι Ορθόδοξοι) αισθάνονται ότι συμμετέχουν εις μίαν επιχείρησιν, την οποίαν δεν ελέγχουν και η οποία κυριαρχείται από την Προτεσταντικήν σκέψιν... Ορθόδοξοι και Προτεστάνται απλώς δεν βλέπουν το ίδιον πράγμα εις το Π.Σ.Ε. [...] Πολλοί Προτεστάνται ηγέται επιμένουν πάλιν και πολλάκις εις τας συζητήσεις των διά το θέμα του Οικουμενισμού, ότι είναι αναγκαίον διά τας εκκλησίας να εγκαταλείψουν τον αποκλειστικόν δογματισμόν των και την έμφασιν διά τα δογματικά εμπόδια... Είναι φανερόν ότι μία θεολογία αυτού του είδους... δεν είναι δυνατόν να γίνη αποδεκτή υπό της Ορθοδόξου Εκκλησίας»5,.

Οι Ορθόδοξοι δεν μπορούμε να συμμετέχουμε σε ένα Συνέδριο που στοχεύει σε μία προτεσταντική «ιεραποστολή» και προωθεί ένα προτεσταντικό «ευαγγελισμό» στον κόσμο. Η «ίασις» και η «συμφιλίωσις», που το Συνέδριο επαγγέλλεται σε πρόσωπα και σε «εκκλησίες», δεν αποβλέπει στην ενότητα εν Χριστώ που προσφέρει το `Αγιο Πνεύμα (Εφ. δ´ 4-16) και πραγματοποιείται στην Ορθόδοξο Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, αλλά συντηρεί και επεκτείνει τον δογματικό υποκειμενισμό-σχετικισμό και την αντιευαγγελική ηθική. Η συμμετοχή Ορθοδόξων στο Συνέδριο σημαίνει ότι αμφισβητούμε την μοναδικότητα της Εκκλησίας και της ηθικής της.

Εάν επρόκειτο η συμμετοχή μας να προσφέρει κάτι στο Συνέδριο της Αθήνας, αυτό θα ήταν η μαρτυρία ότι ο κόσμος σήμερα, όπως και σε κάθε εποχή, έχει ανάγκη από την αγιότητα. Αγιότης όμως εκτός της Ορθοδόξου Εκκλησίας, χωρίς Ορθοδοξία και χωρίς ευαγγελική διαγωγή, δεν υπάρχει. Ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος είναι σαφής:

«`Απας γάρ των αγίων έπαινος και μακαρισμός διά των δύο τούτων συνίσταται, διά τε της ορθοδόξου πίστεως και του επαινετού βίου, και διά της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος και των χαρισμάτων αυτού. Τοίς γάρ δυσί τούτοις το τρίτον συνέπεται. Εν γάρ τώ βιώσαί τινα καλώς τε και θεοφιλώς μετά φρονήματος ορθοδόξου και εν τώ χαριτωθήναι από Θεού και δοξασθήναι διά της του Πνεύματος δωρεάς, συνέπεται αυτώ ο έπαινος και ο μακαρισμός παρά πάσης της εκκλησίας των πιστών και παρά πάντων των διδασκάλων αυτής. Πίστεως δε και έργων ανελλιπώς μή καταβληθέντων

αδύνατόν ἐστι τὴν παρουσίαν γενέσθαι ποτέ τοῦ προσκυνητοῦ καὶ θεοῦ Πνεύματος καὶ τὴν δωρεάν αὐτοῦ λαβεῖν τινὰ τῶν ἀνθρώπων»6,.

Β΄ Κυριακή των Νηστειών 2005
Μνήμη του εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου
αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του Παλαμά,
τού και Ομολογητού

1. Οι ανωτέρω Δηλώσεις των Ορθοδόξων Αντιπροσωπειών στις πρώτες Συνελεύσεις του Π.Σ.Ε. περιλαμβάνονται στο έργο του Ιω. Καρμίρη, Τά Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τόμ. ΙΙ, Αυστρία 1968, σελ. 963-979 [1061-1077].
2. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Πεντηκοστιανοί και Ορθοδοξία, Αθήνα 1995, σελ. 19-22.
3. The Ecumenical Review, ed. W.C.C. vol . 50 n.1 (1998).
4. Frank Shcaeffler, Αναζητώντας την Ορθόδοξη Πίστη στον αιώνα των ψεύτικων θρησκειών (χορεύοντας μόνος), εκδ. «Μακρυγιάννης», β΄ έκδοσις, Κοζάνη 2004. Στο βιβλίο αυτό του Frank Shcaeffler, του επωνύμου αμερικανού Προτεστάντου που μετά από πολυετή και σκληρή προσωπική αναζήτησι έγινε Ορθόδοξος, υπάρχουν πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία που αποκαλύπτουν την έκπτωσι του προτεσταντισμού από την Αλήθεια της Μιάς Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.
5. John Meyendorff, The Orthodox Church, Darton 1962, σελ. 220-221.
6. Αγ. Συμεών Νέου Θεολόγου, Λόγος Κατηχητικός Ι΄ (10ος).

(Πηγή: 'Ορθόδοξος Λόγος')